

bringe ham under andre maaske meget uheldige Forhold. Jeg kan derfor ikke andet end beklage, at Sagen er saa sparsomt oplyst fra den ærede Ministers Side. Der findes derom kun 5—6 knappe Linier i Anmærkningerne til Finansloven. Det kan jo være, at naar man ser paa det fra det Standpunkt, hvorfra mange Landmænd her ville betragte det, at 18,300 Kr. synes et meget stort Beløb til en Staldbygning. Det er dog ikke en almindelig Bondegaard, men et ret betydeligt Landbrug. Men man maa huske paa, at der bag denne Bevilgning ligger en virkelig stor Forbedring for Anstalten. Jeg vil derfor meget ønske, at denne Sag kunde blive tagen frem til fornyet Behandling, saa at Sagen atter kommer til at foreligge for Medlemmerne til 3die Behandling. Det er min Overbevisning, at naar Sagen bliver rigtig oplyst, ville ikke ret mange kunne forsvare at gaa med til at nægte dette Beløb.

Jeg skal til Slut gøre et Par Bemærkninger om det Samraad, der har været afholdt med den højtærede Minister angaaende Folkesanatorier for Patienter, der lide af Lungetuberkulose. Jeg havde hellere set, om Folketinget havde villet fremme det Lovforslag, som blev forelagt her i Tinget for et Par Maanedes siden. Dette Forslag henligger fremdeles urørt i Finansudvalget. Da jeg er i Mindretal i Finansudvalget, har jeg naturligvis ikke kunnet faa dette Forslag frem. Det er noget, Flertallet raader for. Nu har Flertallet villet gaa den Vej at faa et Samraad med Ministeren om denne Sag, men det forekommer mig, at hvad de have faaet ud af dette Samraad, er saa godt som ingen Ting, ikke andet end, hvad vi vidste i Forvejen, nemlig den Gang Socialdemokraternes Lovforslag om Oprettelse af Folkesanatorier var til Behandling her i Tinget. Da udtalte den ærede Minister sig imod dette Lovforslag. Han ønskede ikke, Staten skulde gaa i Spidsen der, men at Sagen skulde ordnes ad privat Vej, og han mente, at Staten saa muligvis kunde træde til og støtte de private Bestræbelser. Men jeg vil haabe, at Flertallet i Finansudvalget ikke vil mene, at hermed kan denne Sag faa Lov til at passe sig selv. Siden vort Forslag fremkom, har denne Sag vakt

en ganske overordentlig stor Opmærksomhed Landet over. De danske Sygekasser — den største Organisation i vort Land, den tæller omtrent 300,000 Medlemmer — har taget sig af denne Sag, og for Tiden cirkulerer der til Underskrift en Adresse omkring i Landet, som synes at vinde en ganske enestaaende Tilslutning. Saa vidt jeg forstod den ærede Ordfører, var det ogsaa hans Mening, at vi skulle se at komme frem ved Hjælp af de private Bestræbelser. Det har man allerede forsøgt her i Landet. Man har bygget Sanatorietovre ved Vejle Fjord, men det kan dog vist paa ingen Maade siges, at dette Sanatorium kan afhjælpe de store Krav, her maa stilles. Der er langt større Trang til Stede, end dette Sanatorium er i Stand til at afhjælpe. Og hvad bliver nødvendigvis Følgen af et privat Sanatorium? Det bliver, at dette maa kræve meget høj Betaling af Patienterne, og derfor vil det, der ofres paa saadanne private Bestræbelser, væsentligst komme de velstillede Dele af Befolkningen til Gode, derimod ikke den store Klasse af ubemidlede, der lide af denne Sygdom. Til dem har man i Almindelighed ikke andet Svar end dette: Du maa se at hjælpe dig selv, Du kan krepere eller blive rask, det bliver din egen Sag, vi have ikke noget med dig at gøre. Jeg vil haabe, at Flertallet ikke mener hermed at have gjort sin Pligt og Skyldighed over for dette Spørgsmaal, men at det maa lykkes at føre Lovforslaget i det mindste gennem dette Ting og op i det andet Ting for at se, hvorledes det vil stille sig til det. Man kan ikke sige, at denne Sag er Staten uvedkommende paa den Maade, at den ikke kunde tage Initiativ til at gøre noget. Man kan paa dette Omraade henvisse til, at Kjøbenhavns Kommune har givet sig i Kast med Opgaven og har snart bygget færdig et Sanatorium nede ved Roskilde Fjord, et Sanatorium, der indgaar som Led i Byens almindelige Hospitaler, og hvor Patienterne for en overordentlig ringe Betaling ville faa den Pleje, Lægekunsten er i Stand til at yde paa dette Omraade. Jeg vil fremdeles anbefale denne Sag og haaber, at den ikke hermed er afsluttet, men at den snart maa komme til fornyet Behandling her i Tinget.